

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce: [redacted], narozen dne [redacted]
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem [redacted]
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Douskem
sídlem 8. března 21/13, Liberec V - Kristiánov

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, č. j. OAM-574/ZA-ZA11-HA08-2018

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 3. 2019, č. j. OAM-574/ZA-ZA11-HA08-2018, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že jeho žádost ze dne 2. 7. 2018 o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

2. Žalobce v žalobě konstatoval, že je schopen vést rodinný a soukromý život pouze v České republice, nikoliv v zemi původu. Žalobce žije v České republice již osmým rokem se svou manželkou [REDACTED], která zde má povolen trvalý pobyt, a nezletilým synem [REDACTED], který pobývá v České republice na základě sloučení s matkou. Představa, že by manželka žalobce a jeho nezletilé dítě zůstaly v České republice a on odcestoval do Vietnamu, odporuje právu na soukromý a rodinný život a je v rozporu se zájmem nezletilého dítěte na společný život s oběma rodiči. Žalobce je v současné době studentem Technické univerzity v Liberci, fakulty strojní, doktorského studijního programu a zbývá mu poslední rok k ukončení studia.
 Pro žalobce je velmi důležité, aby mu bylo umožněno studium na vysoké škole dokončit, a aby po jeho skončení mohl nastoupit v České republice do pracovního poměru a živit svou rodinu. Žalobce v této souvislosti namítal, že se žalovaný dostatečně nezabýval článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný měl posoudit, do jaké míry je žalobci znemožněno vést rodinný a soukromý život v zemi jeho původu a naopak do jaké míry je Česká republika schopna toto zajistit. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by se touto otázkou žalovaný podrobněji zabýval. Dle žalobce proto bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

3. Žalobce dále tvrdil, že žalovaný nezohlednil informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně bezpečnosti, politické situace a stavu dodržování lidských práv v zemi jeho původu. Žalobce opakovaně žalovaného upozornil na skutečnost, že ve Vietnamu dochází k zásadním zásahům do základních práv a svobod občanů, zejména svobody projevu. Zmínil i kontroverzní zákon, který byl ve Vietnamu přijat s účinností od 1. 1. 2019 - Vietnam Cybersecurity Law, který závažným způsobem omezuje a zpřísňuje kontrolu internetu a globálních technologických společností, které v této komunistické zemi působí. Podle Amnesty International představuje vietnamský zákon o kybernetické bezpečnosti reálnou hrozbu, jelikož zásadně oklešťuje svobodu projevu a právo na soukromí a soukromou korespondenci, které je zakotvené ve vietnamské ústavě z roku 2013. Vzhledem k tomu, že žalobce na svém facebookovém profilu zveřejnil příspěvky, ve kterých opakovaně vyjádřil svůj kritický postoj k tomu, jak vietnamská policie bije na demonstracích své občany a jak dochází k neustálému omezování svobody projevu, existuje důvodná obava, že bude v zemi původu vystaven nebezpečí konfrontace s tímto zákonem a následnému postihu.

4. Z uvedených důvodů žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že se jedná v pořadí již o druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Důvody žalobcem uvedené v současné a předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný posoudil a vzájemně je porovnal. V obou řízeních žalobce uvedl de facto shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu - legalizaci pobytu v České republice a snahu i nadále zde žít s rodinnými příslušníky. Při posuzování současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný zabýval i údajně novými žalobcem tvrzenými důvody, tj. obecným nesouhlasem s vietnamským režimem a novým zákonem, který zpřísňuje komunikaci na facebooku. I tyto skutečnosti žalovaný hodnotil v napadeném rozhodnutí, kde vysvětlil, proč je nepovažuje za nové ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Kontroverzní zákon účinný ve Vietnamu od 1. 1. 2019 - Vietnam Cybersecurity Law na žalobce bezprostředně nedopadá, neboť žalobce neprokázal, že by nějaké texty směřující proti režimu ve Vietnamu na sociálních sítích vůbec publikoval. Závěrem žalovaný zdůraznil, že přihlédl i k tomu, že se bezpečnostní a politická situace v zemi původu žalobce od předchozího řízení o jeho první žádosti nezměnila. Žalobci ani jeho rodině nebrání žádné azylově relevantní důvody vést soukromý a rodinný život v zemi původu. Je tedy jen věcí a rozhodnutím žalobce a jeho rodinných příslušníků, které místo k rodinnému životu si zvolí. Bude-li to Česká republika, bude si muset žalobce upravit svůj pobyt v režimu zákona o pobytu cizinců, neboť zákon o azylu k tomuto účelu neslouží.

III. Zjištění ze správního spisu

6. Dne 2. 7. 2018 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž dne 10. 7. 2018 poskytl údaje dle § 10 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce sdělil, že hovoří pouze vietnamsky, je ženatý, má syna. Manželka je vietnamské státní příslušnosti a v České republice pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Syn se dne 1. 2. 2018 v České republice narodil, je rovněž vietnamské státní příslušnosti a má zde také povolen trvalý pobyt. Žalobce vlast opustil před osmi lety, vycestoval na základě studentského víza. V červnu 2016 se vrátil asi na měsíc do vlasti, aby tam s manželkou oslavili svatbu. Po návratu do České republiky již Českou republiku neopustil. O udělení mezinárodní ochrany v České republice žádal poprvé v roce 2015, tehdy mu azyl udělen nebyl. Aktuálně žádá o udělení mezinárodní ochrany proto, že má v České republice rodinu - manželku a dítě a chtěl by zde také pokračovat ve studiu, k jehož dokončení mu zbývá jeden rok. Do vlasti se vrátit nechce, neboť neuznává tamní režim. Téhož dne proběhl s žalobcem pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce vysvětlil, že vietnamský režim neuznává od té doby, co studuje v České republice. V zemi jeho původu chybí svoboda, člověk tam nemá právo mít vlastní názor. V současné době byl vydán nový zákon, který zakazuje hovořit o tom, co dělá vláda špatně. Žalobce přitom na vietnamský režim vyjádřil svůj názor na facebooku a proto se domnívá, že pokud by se vrátil domů, měl by kvůli tomu potíže. Na otázku žalovaného, zda by si žalobce nemohl legalizovat pobyt

v České republice podle zákona o pobytu cizinců, žalobce odpověděl, že chtěl svůj pobyt v České republice zařídit, co nejjednodušeji. Bylo mu sděleno, že má vycestovat do vlasti a odtud požádat o sloučení s rodinou. To však není možné, v minulosti se neúspěšně pokoušel domluvit na Visa Pointu. Je mu známo, že od června 2018 je zaveden nový systém pro cizince, toho ale nevyužil.

7. O žádosti žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém uvedl, že vycházel především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z materiálů použitých při minulém správním řízení, Informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. srpna 2018 a Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), květen 2017, Údaje o zemi, Vietnam ze dne 9. 4. 2018. První žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice žalobce podal dne 30. 11. 2016. O žádosti bylo rozhodnuto žalovaným dne 12. 6. 2017 tak, že žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla. Správnost rozhodnutí byla následně přezkoumána a potvrzena krajským i Nejvyšším správním soudem. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 11. 2016 označil za důvod k podání žádosti výhradně legalizaci svého pobytu na území České republiky, protože chtěl v České republice dokončit doktorské studium a i s manželkou na území České republiky zůstat. Ze stejných důvodů tehdy odmítal návrat do vlasti. Naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu vrátit uvádí žalobce

i v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. legalizaci pobytu v České republice

a snahu zde žít i nadále s rodinnými příslušníky. Pokud jde o obecný nesouhlas s vietnamským státním režimem, byla tato skutečnost objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v pohovoru dne 10. 7. 2018 k dotazu žalovaného, od kdy neuznává vietnamský režim, sdělil, že od té doby, co je v České republice a studuje zde. Žalobce v České republice prokazatelně pobývá od roku 2009 a svůj obecný nesouhlas s režimem v zemi původu měl proto možnost i povinnost uvést již v průběhu řízení

o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pouze vlastní vinou žalobce nebyla tato skutečnost předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Facebookový příspěvek, kde měl žalobce vyjádřit svůj názor k vietnamskému režimu, žalobce nepředložil, i když tvrdil, že se stále nachází v jeho facebookové komunikaci. Kvůli zveřejnění tohoto příspěvku se žalobce nyní obává návratu do vlasti.

Dle žalovaného je toto tvrzení žalobce čistě účelové a má vyvolat dojem o jeho možném pronásledování. Žalobce při pohovoru výslovně uvedl, že si chtěl svůj pobyt v České republice zařídit co nejjednodušeji a poté co se dozvěděl, že má vycestovat do vlasti a odtud požádat

o sloučení s rodinou, raději opakovaně požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalovaného není pravdou, že by žalobce nemohl po vycestování do vlasti získat povolení za účelem sloučení rodiny. Žalovaný uzavřel, že žalobcem uvedené údajně nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoli

obavy
do země původu.

v případě

svého

návratu

IV. Posouzení soudem

8. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci. Soud zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování potvrzením o studiu žalobce na Technické univerzitě v Liberci v akademickém roce 2018/2019 ze dne 19. 2. 2019, protože to pro posouzení důvodnosti žaloby považoval za nadbytečné.
10. Podle současné právní úpravy může cizinec opakovaně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně (až na zákonné výjimky) a následně podat z výše uvedených důvodů novou žádost o udělení mezinárodní ochrany bez jakéhokoli časového limitu. Opakovaná žádost je však podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Řízení o nepřipustné žádosti se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.
11. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96 konstatoval, že „*správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

12. Z výše uvedeného vyplývá, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. V posuzované věci žalovaný zcela správně uzavřel, že žalobce v opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné skutečnosti, které by odpovídaly shora popsáním východiskům, netvrdil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně vyložil, že žalobce v opakované žádosti uváděl naprosto shodné motivy odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu vrátit, jako v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně snahu dokončit v České republice studium a žít tu se svými rodinnými příslušníky. S těmito tvrzeními se žalovaný vypořádal v rozhodnutí ze dne 12. 6. 2017, č. j. OAM-1020/ZA-ZA11-HA10-2016. Za nové skutečnosti, které žalobce nemohl uplatnit během předchozího řízení, nelze považovat ani tvrzení o nesouhlasu s vietnamským režimem. Pokud tyto okolnosti měly být důvodem odchodu žalobce z vlasti, nic mu nebránilo zmínit je již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu.
13. Žalovaný také v souladu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (viz shora citovaný rozsudek ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96) dostatečně posoudil aktuální situaci ve Vietnamu na základě informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (str. 3 napadeného rozhodnutí). Závěru žalovaného, že ve Vietnamu nedošlo k zásadním změnám v politické a bezpečnostní situaci, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a které by mohly zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze ničeho vytknout.
14. Shodně jako žalovaný hodnotí krajský soud i tvrzení žalobce o kritickém příspěvku na jeho facebookovém profilu, které žalobce nijak nedoložil. I zdejší soud považuje toto tvrzení za čistě účelové.
15. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“

V. Závěr a náklady řízení

16. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 16. srpna 2019

Mgr. Karolína Tylová, LL.M..
soudkyně